

Recuperarea

Recuperarea

(Ioan 21:1-19)

Un studiu atent al acestor versete ne va face capabili să găsim în ele diferite feluri de recuperare, mai exact, recuperarea conștiinței, a inimii și recuperarea poziției.

Prima dintre ele, recuperarea conștiinței, este foarte importantă. Este cu totul imposibil să supraevaluăm valoarea unei conștiințe sănătoase, curate, de necondamnat. Un creștin nu poate merge mai departe dacă este o singură pată pe conștiința lui. El trebuie să meargă înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință pură, curată – o conștiință fără pată sau mustrare. Prețioasă comoară! Fie ca cititorul să o aibă totdeauna!

Este evident că Petru avea o astfel de conștiință în scena mișcătoare de la marea Tiberiadei. Dar el căzuse, rușinos, dureros. Îl tăgăduise pe Domnul cu jurământ, dar el fusese restaurat. O singură privire de la Isus rupsesse izvorul adânc al inimii sale revărsând multe lacrimi amare. Nu lacrimile ci dragostea care le-a provocat a format temelia restaurării profunde a conștiinței sale. A fost dragostea neschimbătoare și veșnică a inimii lui Isus – eficiența divină a sângelui lui Isus – și puterea mare a mijlocirii lui Isus care a dat inimii lui Petru curajul și libertatea atât de izbitor și frumos arătate în această ocazie memorabilă adusă înaintea noastră.

Mântuitorul înviat este văzut în aceste capitole de încheiere ale evangheliei lui Ioan veghind asupra ucenicilor Săi, sărmani, nebuni, slabi, greșitori, supraveghind calea lor, prezentându-se înaintea lor în diverse ocazii – folosindu-se chiar de nevoile lor pentru a li se face descoperit în har desăvârșit inimilor lor. Erau oare o lacrimă să fie ștearsă, o problemă de rezolvat, o frică de alungat, o inimă văduvită să fie mângâiată, o minte necredincioasă să fie corectată? Isus era prezent în toată plinătatea și diversitatea harului Său să împlinească toate aceste lucruri. La fel, atunci când aflați sub călăuzirea lui Petru, au petrecut o noapte de efort fără rod, Isus avea ochii asupra lor. El știa tot despre întuneric, despre efort, despre năvodul gol, și iată-L pe țarm pentru a aprinde un foc și a le pregăti mâncarea. Da, același Isus care murise pe cruce pentru păcatele lor, stătea acum pe țarm pentru a-l recupera din rătăcirile lor, strânși în jurul Lui și slujind nevoilor lor. “Aveți ceva de mâncare?” a descoperit noaptea de efort fără rod.

“Veniți mâncați” a fost expresia mișcătoare a dragostei blânde, atente, care oferă totul a Mântuitorului înviat.

Să remarcăm evidențele unei conștiințe restabilite deplin așa cum se vede la Simon Petru. “Ucenicul acela, pe care-l iubea Isus, i-a spus deci lui Petru: „Este Domnul!” Simon Petru deci, auzind că este Domnul, și-a încins haina (pentru că era dezbrăcat) și s-a aruncat în mare.” Nu putea aștepta nici corabia nici pe ceilalți ucenici, atât de nerăbdător era să ajungă la picioarele Domnului lui înviat.

El nu i-a spus lui Ioan sau celorlalți, “ Știți cât de rușinos am căzut, și chiar dacă de atunci L-am văzut pe Domnul și L-am auzit vorbind de pace sufletului meu, cred totuși că este mai potrivit pentru unul care a căzut să se țină deoparte. Deci du-te tu primul și întâlnește-L pe Cel Binecuvântat iar eu voi veni după aceea.” Mai degrabă, el se aruncă curajos în apă, ca și cum ar spune, “ eu trebuie să fiu primul care va ajunge la Mântuitorul meu înviat; nimeni nu avea o asemenea cerere asupra Lui, ca sărmanul, căzutul Petru.”

Acum, aici era o conștiință recuperată perfect – o conștiință fără nici-o pată - una care se scălda în razele unei dragoste neschimbătoare. Încrederea lui Petru în Hristos era neumbrită, și aceasta, putem afirma cu îndrăzneală, făcea plăcere inimii lui Isus. Dragostea apreciază încrederea în ea. Să ne aducem totdeauna aminte de asta. Nimeni nu trebuie să-și imagineze că îl onorează pe Isus stand departe pe baza nevredniciei; și totuși este foarte greu pentru cineva care a căzut sau s-a depărtat să-și recapete încrederea în dragostea lui Hristos. O asemenea persoană poate vedea clar că un păcătos este binevenit la Isus, indiferent cât de multe sau grele au fost păcatele lui, dar crede că în cazul unuia care a căzut sau s-a depărtat lucrurile stau cu totul diferite

Dacă aceste rânduri sunt citite de unul care a căzut sau s-a depărtat, am vrea să aducem înaintea lui în mod intens importanța unei întoarceri imediate la Isus. “„Întoarceți-vă, fii răzvrățiți, Eu vă voi vindeca necredințele voastre...” „Dacă te vei întoarce, Israele”, zice Domnul, „întoarce-te la Mine;” (Ier 3:22, 4:1) Dragostea inimii lui Isus nu cunoaște schimbare. Noi ne schimbăm, dar El este “același, ieri și azi și în veci.” Și El adoră să fie crezut. Încrederea inimii lui Petru a fost o sărbătoare bogată pentru inima lui Hristos. Fără îndoială, este trist să cazi, să rătăcești, să te îndepărtezi, dar este și mai trist, când făcând aceasta, să nu ai încredere în dragostea lui Isus sau în dispoziția lui grațioasă de a ne lua din nou la pieptul Lui.

Dragă cititor, ai căzut? Ai greșit? Ai pierdut acel sentiment dulce al favorii divine, fericita conștiință a acceptării lui Dumnezeu? Dacă așa stau lucrurile, ce faci acum? Foarte simplu: întoarce-te! Acesta este cuvântul special al lui Dumnezeu pentru cel care s-a depărtat. Întoarce-te în judecată de sine și în încrederea deplină în dragostea nelimitată, neschimbată a inimii lui Hristos. Te implorăm să nu stai departe, ținut de necredința inimii tale!

Nu măsura inima lui Isus prin propriile tale gânduri. Lasă-L pe El să-ți spună ce este în inima Lui pentru tine. Tu ai păcătuț, ai căzut, te-ai depărtat, și poate că acum ți-e frică sau ți-e rușine să te mai uiți la Cel pe care L-ai dezonorat și L-ai întristat. Satan de asemenea îți sugerează cele mai negre gânduri, pentru că el va căuta să te țină la o distanță rece de Acest prețios Mântuitor care te iubește cu o dragoste veșnică. Dar trebuie ca tu doar să-ți fixezi privirea la sângele, mijlocirea, inima lui Isus, ca să primești un răspuns victorios la toate sugestiile teribile ale celui rău și la toate raționamentele necredinței venite din propria ta inimă. Nu mai continua deci nici măcar o oră fără a căuta o împăcare profundă între problema sufletului tău și Hristos. Amintește-ți, „ el este o dragoste neschimbată, liberă și credincioasă, puternică ca moartea.” Amintește-ți propriile Lui cuvinte, “Întoarceți-vă, fii răzvrățiți” – “Întoarce-te la Mine”. În final adu-ți aminte ca lui Isus îi place să ai încredere în El.

În al doilea rând inima la fel ca și conștiința trebuie să fie recuperată. Acest lucru nu trebuie uitat. Se întâmplă deseori în istoria sufletelor ca, chiar dacă conștiința este perfect curată în legătură cu anumite lucruri pe care le-am făcut, rădăcina care a dat naștere la acele fapte nu a fost de fapt atinsă. Faptele apar la suprafața vieții zilnice, dar rădăcinile sunt ascunse adânc în inimă, necunoscute nouă sau altora, dar expuse pe deplin ochilor Aceluia cu care avem a face.

Ei bine aceste rădăcini trebuie atinse, expuse și judecate înainte ca inima să fie într-o condiție bună în prezența lui Dumnezeu. Priviți la Avraam. El a pornit la drumul său cu o anume rădăcină în inima lui, o rădăcină de rezervă a necredinței în legătură cu Sara. Acest lucru l-a condus greșit atunci când a coborât în Egipt. Chiar dacă conștiința lui a fost restaurată și el s-a întors la altarul lui la Betel, cu toate acestea rădăcina n-a fost atinsă decât ani de zile după aceea în problema cu Abimelec, împăratul Gherarului.

Toate acestea sunt profund practice și foarte solemne. Își găsește aplicația atât în Petru cât și în Avraam. Remarcați felul cu totul delicat cu care Domnul începe să atingă rădăcinile din inima scumpului și onorabilului Său slujitor, Petru. “După ce au mâncat.” Nu înainte de aceasta. Nu a fost nici-o aluzie în legătură cu trecutul, nimic care să producă fior inimii sau să aducă un nor peste duh atunci când o conștiință restaurată se desfăta în compania unei dragoste neschimbătoare. Aceasta este o trăsătură morală fină. Caracterizează lucrarea lui Dumnezeu cu toți sfinții Lui. Conștiința este în odihnă în prezența unei dragoste infinite și permanente, înainte de a veni cea mai îndepărtată aluzie la rădăcina lucrurilor din inimă.

Atunci când Simon Petru, în încrederea deplină a unei conștiințe recuperate, s-a aruncat la picioarele Domnului său înviat, a fost chemat să audă aceea invitație grațioasă, “Veniți mâncați.” Dar “după ce au mâncat” Isus l-a luat deoparte pe Petru ca să lase să intre în sufletul lui lumina adevărului, astfel încât prin ea să poată discerne rădăcina care a dat naștere căderii lui. Rădăcina aceasta era încrederea în sine, lucru care l-a condus să se plaseze deasupra celorlalți ucenici și să spună, “Dacă toți se vor poticni de Tine eu niciodată nu mă voi poticni.”

Această rădăcină trebuia expusă, “Deci, după ce au mâncat, Isus i-a spus lui Simon Petru: „Simone, al lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Această întrebare era una directă și puternică și a atins partea cea mai profundă a inimii lui Petru. De trei ori Petru l-a tăgăduit pe Domnul său iar acum de trei ori Domnul provoacă inima lui Petru, pentru că rădăcina trebuie atinsă astfel încât să se poată face un bine permanent. Nu este de ajuns ca, conștiința să fie curățată de efectele produse în viața practică, trebuie de asemenea să aibă loc o judecată morală a acelor lucruri care le-au produs.

Acesta nu este un lucru suficient înțeles și la care să se ia aminte. De aceea, rădăcinile cresc și dau rod, și-și împrăstie semințele de mii de ori în jurul nostru, angajându-ne într-o lucrare amară și tristă, care ar fi putut fi evitată dacă rădăcina acelor lucruri ar fi fost profund judecată și controlată.

Cititor creștin, ținta noastră în acest articol este cu totul practică. Să ne încurajăm unii pe alții să ne judecăm rădăcinile, indiferent care ar fi acestea. Ne cunoaștem rădăcinile? Fără îndoială este greu să le cunoaștem. Sunt multe și adânci: mândrie, orgoliul personal, lăcomia, iritabilitatea, ambiția – acestea sunt câteva rădăcini de caracter, izvoarele acțiunilor noastre, asupra cărora o cenzură dură trebuie exersată totdeauna. Trebuie ca firea noastră să știe că ochiul judecății de sine este mereu asupra ei. Trebuie să continuăm lupta fără oprire. S-ar putea să ne plângem de căderi ocazionale, dar trebuie să menținem lupta, pentru că lupta este evidența vieții. Fie ca Dumnezeu Duhul Sfânt să ne întărească pentru acest conflict neîntrerupt.

În sfârșit vom încheia cu o scurtă referință la restaurare care influențează poziția sau calea sufletului. Conștiința fiind cu totul curățată și inima cu diferitele ei rădăcini, judecate, există apoi pregătire morală pentru calea noastră potrivită. Dragostea perfectă a lui Isus a alungat orice frică din inima lui Petru; cele trei întrebări au descoperit rădăcinile din inima lui Petru, și acum îi spune, “Adevărat, adevărat îți spun: Când erai mai tânăr, te încingeai singur și umblai unde voiai; dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu voiești”. Dar a spus aceasta, arătând cu ce moarte îl va glorifica el pe Dumnezeu. Și, după ce a spus aceasta, i-a zis: „Urmează-Mă!”

Aici avem în 2 cuvinte calea slujitorului lui Hristos. “Urmează-Mă”. Domnul tocmai îi dăduse lui Petru cele mai scumpe asigurări ale dragostei și încrederii Sale. Îi încredințase, în ciuda căderii sale trecute, grija a tot ceea ce era prețios inimii Sale în această lume, mieii și oile turmei Sale. Îi spusese “Dacă mă iubești paște mieii mei, păstorește oile Mele, ” iar acum într-o propoziție scurtă dar cuprinzătoare, îi deschide înainte calea potrivită. “Urmează-mă.” Aceasta este de ajuns. Include totul.

Dacă dorim să urmăm pe Isus trebuie să ne ținem privirea mereu la El; trebuie să marcăm pașii Lui și să călcăm pe urmele lor. Și când vom fi ispițiți ca Petru “să ne întoarcem” pentru a vedea ce face acesta sau acela, sau cum o face, s-ar putea să auzim aceste cuvinte de corectare “ce-ți pasă ție? Tu urmează-Mă”. Aceasta trebuie să fie preocuparea noastră cea mai importantă, indiferent ce ar veni. Mii de lucruri se pot ridica să ne distreze sau să ne împiedice. Diavolul ne va ispiți să ne uităm aici sau acolo, să ne uităm la acesta sau acela, să ne imaginăm că vom face mai bine aici decât acolo, să ne ocupăm și să imităm slujirea vreunui alt slujitor. Toate aceste lucruri trebuie întâmpinate de aceste cuvinte directe, “Urmează-mă.”

Există un pericol imens astăzi de a urma calea altora, să facem anumite lucruri pentru că alții le fac, sau să facem lucruri așa cum le fac alții. Trebuie să ne păzim cu grijă de aceste lucruri. Nu va fi nici-un progres. Ceea ce dorim este o voință frântă – adevăratul duh al unui slujitor care așteaptă pe Stăpân pentru a afla gândul Său. Slujirea nu înseamnă a face asta sau aceea, sau să alergi de colo colo; înseamnă să faci voia Stăpânului, indiferent care ar fi aceea. “Cei care stau și așteaptă sunt cei care slujesc.” Este mai ușor să fii activ decât liniștit. Când Petru era “tânăr” mergea unde vroia el dar a “îmbătrânit” și mergea unde nu vroia. Ce diferență între tânărul Petru, energic, neobosit, care mergea unde vroia el, și bătrânul, maturul, supusul, experimentatul Petru care mergea unde nu dorea. Ce îndurare să ai voința frântă! Să poți să spui din inimă, “ Ce vrei Tu, cum vrei Tu, unde vrei Tu, când vrei Tu.” “Nu voia mea ci voia Ta să se facă.”

“Urmează-mă”. Prețioase cuvinte! Să fie gravate pe inimile noastre, dragă cititor. Atunci vom fi de neclintit pe calea noastră și eficienți în slujirea noastră. Nu vom fi distrați sau deranjați de gândurile și opiniile oamenilor. S-ar putea ca doar puțini să ne înțeleagă sau să ne simpatizeze – doar câțiva care să aprecieze sau să aprobe lucrarea noastră. Nu contează. Stăpânul știe totul despre aceasta. Trebuie să fim siguri doar de ce El ne-a spus să facem, și apoi să facem aceasta. Dacă un stăpân spune unui slujitor să meargă și să ocupe un anume post, este datoria lui să meargă și să facă acel lucru, sau să ocupe acel post, indiferent ce vor crede ceilalți slujitori. S-ar putea ca ei să-i spună ca ar trebui să fie în alt loc sau să facă alt lucru. Un slujitor adevărat nu va asculta de ei, pentru că el știe gândul Stăpânului său și trebuie să

facă lucrarea Stăpânului său.

Dacă ar sta lucrurile mai mult așa cu toți slujitorii Domnului! Ce bine ar fi să cunoaștem mai clar și să facem mai hotărâți voia Stăpânului nostru în legătură cu noi! Petru avea calea lui iar Ioan o avea pe a lui. Iacov a avut lucrarea lui iar Pavel pe a lui. Așa era și în vechime, Gherșonitul avea lucrarea lui iar Meraritul pe a lui; iar dacă unul se intersecta cu altul, lucrarea nu putea fi făcută. Cortul era cărat și ridicat de fiecare om făcându-și lucrarea lui. Așa este și în vremea noastră. Dumnezeu are lucrători diferiți în casa Lui și în viața Lui. El are mineri, cioplitori, zidari și decoratori. Sunt toți cărăuși? Cu siguranță nu, dar fiecare are lucrarea lui de făcut, iar procesul de zidire crește, prin fiecare făcându-și lucrarea rânduită lui. Un cărăuș ar trebui să-l disprețuiască pe un decorator sau un decorator să privească de sus un cărăuș? Cu siguranță că nu. Stăpânul îi dorește pe amândoi, și atunci când unul se intersectează cu celălalt, așa cum deseori facem, cuvintele credincioase de corectare cad pe urechile noastre, “Ce-ți pasă ție? Tu urmează-mă.”

clickbible.org